

- 2) Jeśli odpowiedź na pytanie pierwsze jest twierdząca, to czy w sprzeczności z celem art. 90 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, pozostaje taki przepis prawa krajowego, który uniemożliwia podatnikowi podatku od wartości dodanej dokonanie korekty podatku w sytuacji, gdy obowiązek podatkowy powstał wskutek podlegającej opodatkowaniu transakcji w stosunku do innego podatnika, który za tę transakcję zapłacił jedynie w części bądź wcale i który następnie przestał być podatnikiem podatku od wartości dodanej?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-164/18)

(2018/C 152/24)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Ondrůšek, E. Sanfrutos Cano i G. von Rintelen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie przyjmując najpóźniej do dnia 18 kwietnia 2016 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji ⁽¹⁾, a w każdym razie nie informując o tych przepisach Komisji, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 52 ust. 1 tej dyrektywy;
- Nałożenie na Królestwo Hiszpanii, na podstawie art. 260 ust. 3 TFUE, kary pieniężnej w wysokości 61 964,32 EUR dziennie, ze skutkiem od dnia ogłoszenia wyroku stwierdzającego uchybienie zobowiązaniu przyjęcia przepisów niezbędnych do wykonania dyrektywy 2014/23/UE, a w każdym razie poinformowania o nich Komisji;
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin wyznaczony na dostosowanie prawa wewnętrznego do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE upłynął w dniu 18 kwietnia 2016 r.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji (Dz.U. 2014, L 94, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-165/18)

(2018/C 152/25)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Ondrůšek, E. Sanfrutos Cano i G. von Rintelen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie przyjmując najpóźniej do dnia 18 kwietnia 2016 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. ⁽¹⁾, a w każdym razie nie informując o tych przepisach Komisji, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 106 ust. 1 tej dyrektywy;
- Nałożenie na Królestwo Hiszpanii, na podstawie art. 260 ust. 3 TFUE, kary pieniężnej w wysokości 123 928,64 EUR dziennie, ze skutkiem od dnia ogłoszenia wyroku stwierdzającego uchybienie zobowiązaniu przyjęcia przepisów niezbędnych do wykonania dyrektywy 2014/25/UE, a w każdym razie poinformowania o nich Komisji;
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin wyznaczony na dostosowanie prawa wewnętrznego do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE upłynął w dniu 18 kwietnia 2016 r.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylająca dyrektywę 2004/17/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 243).

Odwołanie wniesione w dniu 5 marca 2018 r. przez Rzeczpospolitą Polskę od postanowienia Sądu (pierwszej izby) z dnia 14 grudnia 2017 r. w sprawie T-849/16, PGNiG Supply & Trading / Komisja Europejska

(Sprawa C-181/18 P)

(2018/C 152/26)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: PGNiG Supply & Trading GmbH, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości postanowienia Sądu Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 14 grudnia 2017 r., PGNiG Supply & Trading przeciwko Komisji Europejskiej, T-849/16;
- przekazanie sprawy do Sądu celem ponownego rozpoznania;
- orzeczenie, że każda ze stron pokrywa własne koszty.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżonym postanowieniem Sąd odrzucił skargę PGNiG Supply & Trading o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2016) 6950 final z dnia 28 października 2016 r. w sprawie przeglądu warunków wyłączenia gazociągu Opal, przyznanych na podstawie dyrektywy 2003/55/WE, z zasad dotyczących dostępu stron trzecich do sieci oraz regulacji taryfowej – uznając, że skarżąca nie miała legitymacji procesowej.

Zdaniem Rzeczypospolitej Polskiej Sąd w pkt 6, 10, 11 i 43 zaskarżonego postanowienia dokonał równocześnie ustaleń co do istoty sporu w przedmiocie ważności zaskarżonej decyzji. W związku z powyższym Rzeczpospolita Polska podnosi przeciwko zaskarżonemu postanowieniu następujące zarzuty: